

PAVEL KOHOUT

POVÍDKY

SBÍRKA HUMORNÝCH POVÍDEK Z LET 2003-10

BKNIHY.CZ

PAVEL KOHOUT

Povídky

Pavel Kohout

Vydáno v dubnu 2015 jako 11. publikace vydavatelství

Vydavatel: Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN:

epub: ISBN 978-80-88061-23-6

mobi: ISBN 978-80-88061-24-3

pdf: ISBN 978-80-88061-25-0

KKNIHY.CZ
NAKLADATELSTVÍ A PRODEJ E-KNÍH

Upřímně mě těší, že právě prohlížíte tuto knihu. Jedná se o kompletní sbírku mých autorských povídek, které vznikly v průběhu studií na střední a v prvních ročnících na vysoké škole. Všechny povídky jsou inspirované nějakým skutečným zážitkem – prožitým či vyprávěným. Ač jsem se snažil měnit jména, myslím, že se všichni dotyční poznají.

První povídku jsem napsal z donucení jako slohovou práci z češtiny. Jelikož měla kladný známkový ohlas a vylepšila mi průměr před návštěvou rodičů, vycítil jsem šanci díky slohovým útvarům si zlepšit známku stabilně. Ať jsme probírali fejeton, vyprávění či úvahu, prakticky ze všeho jsem částečně sklouzl k povídce, a naštěstí mi to bylo tolerováno. Většina povídek tedy vznikala v období střední školy a je třeba k nim tak přistupovat. Ověřen úspěšným zdoláním maturitní zkoušky a stále v psacím laufu jsem pokračoval s povídkami ještě nějaký čas během studií na vysoké škole (myslím, že tyto povídky jsou vyzrálější a podle stylu je i poznáte, ač jsem je v knize knize rozházel). Po překročení třiceti kousků jsem si vlastnoručně vydal malou tištěnou sbírku (Dobytí východního pólu). Povídky jsem zasílal i do humoristického časopisu Trnky-Brnky, kde byla řada z nich otištěna a honorována. To byla další věc, která mě povzbudila v psaní, a tak vznikla druhá vlastnoruční sbírka (Rychlé pípy). Během studia na VŠ postupně dostávaly přednost jiné koníčky a povinnosti, až jsem se přestal psaní povídek věnovat úplně. Veškeré povídky jsem si následně sesumíroval do jednoho souboru. V nedávné době jsem je poctivě přečetl, místy trochu upravil a sestavil do této elektronické knihy. Doufám, že Vám mé povídky udělají radost a trochu příjemný den. Za případné ohlasy budu upřímně rád.

Pavel Kohout

OBSAH

NA PRKNA CO ZNAMENAJÍ SVĚT	JAK JSEM DĚLAL CHŮVU
MOJE PRVNÍ JÍZDA AUTOBUSEM	JAK JSEM RYBAŘIL
MRAZY, MRAZY, MRAZÍČKY	JAK JSME ZAHÁNĚLI HLAD
VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÍP	VÝLET DO AFRIKY
DEN S REKLAMOU	DOBŘÍ ÚMYSL
NÁŠ (M)UČITEL	FORREST NOVÁK
POSVÍCENÍ	ZEMĚPISNÁ POMSTA
ROZÁRKA	TETA JAROSLAV
MATURITA	CESTA DO BRNA ANEB JAK JSEM JEL NA ZKOUŠKU
AUTOMOBILOVÁ HVĚZDA	PRINC NOCI
ŽIVOT NA HOUBY ANEB JAK HOUBAŘŮM CHUTNÁ ŽIVOT	JAK JSME PILI BETON 2: NOVÉ NASAZENÍ
ZVUČNÝ PŘÍBĚH ANEB TY NAŠI PÍSNÍČKÁŘI JSOU TOLIK HEZKÝ, TAK HEZKÝ	LOVEC
MÉ SPORTOVNÍ KRŮČKY	SVĚTLO V DUŠI
LÁSKA PŘES INTERNET	KŘIVÁ VÁLKA
VÝPOMOC ANEB JAK MOTORISTÉ PŘICHÁZEJÍ O ILUZE	DIETA PODLE HONZÍKA
KLUBALKA	VÝLET ZA INDIÁNY
PŘEDNÁŠKA Z MATEMATIKY	JAK JSEM SE NAUČIL PLAVAT
NÁMLUVY	PODNIKATELSKÝ PLES ANEB RYCHLÉ PÍPY SE ROZTÁČEJÍ
JAK JSME PILI BETON	OBECNÍ DOPRAVA (VÝŇATEK Z KRONIKY OBCE HUSOPŠOUKY 2)
DEJ MI JEŠTĚ ŠANCI, LÁSKO	JAK JSEM SJÍZDĚL ŘEKU
VÁNOČNÍ SVÁTKY ANEB KDO ŠETŘÍ, MÁ ZA TŘI	JAK JSME DĚLALI V LABORATOŘI
TIBOR A LIBOR	NEZVANÁ NÁVŠTĚVA
DIVADLO VS. HOSPODA (VÝŇATEK Z KRONIKY OBCE HUSOPŠOUKY)	DOTEK PŘÍRODY
	DEN D V DD

POVĚST O LIDUŠCE

MOJE BRIGÁDA

UČITELSKÝ SEN

ÚPIS PEKLU

POSLEDNÍ VŮLE

NAŠE SÍDLIŠTĚ

ZBOJNICKÉ NÁMLUVY

JAK JSEM POVOLÁVAL BLANICKÉ RYTÍŘE

BONUS: RANNÍ VÝLET ZA FOTKOU

DALŠÍ KNIHY AUTORA

TIRÁŽ

NA PRKNA CO ZNAMENAJÍ SVĚT

Znal jsem jednu holku. Jmenovala se Anastásie. Já ji však stále říkal Ano, jelikož mi dělalo problémy vyslovit celé její jméno. Ani nevím, čím mě tak přitahovala – možná tím protikladem. Byla totiž inteligentní. Až intelektuální. Chtěl jsem ji něčím okouzlit, ale nevěděl jsem jak. Já - hospodský povaleč, kterého učenkyně přehlížela, jak velbloud ledního medvěda. Bylo mi jasné, že pozvání na panáka, nebo lístky na fotbal, bude pro ni stejně nepochopitelné, jako když dáte chrobákovi místo jeho kuličky trusu zlatý dukát. Ač inteligentka, právě bohatství nejspíše neocení. Nezbyvalo tedy než přemýšlet nad vhodným trusem pro učeného chrobáka.

Koupit jí nové brýle jsem neuměl, jelikož jsem nevěděl kolik má dioptrií, nebo zdali už to není dalekohled. Další nápad byl knížka. Jenže co? Já? Jelikož jsem za celý život přečetl maximálně televizní program a to jen mimořádně, jsem přeci nemohl vybírat dárek pro takovouhle čtecí mlátičku. A pak to přišlo. Moje myšlení vyvolalo bouřku. V hlavě blesk, v srdci hrom a v kalhotách déšť. Náhle jsem poprvé za život poznal, co je to skvělý nápad. No co skvělý, dokonalý. Z ničeho nic jsem vyskočil, až jsem převrátil celý stůl i s půllitry ostatních štamgastů. „Lístky do divadla!“, zařval jsem na celou hospodu. „Hele, vole, ty už radši víc nepij!“, komentoval mou radost vrchní. Neměl jsem čas mu něco vysvětlovat. Hodil jsem po něm nedopité pivo a utíkal z hospody ven. Chvátal jsem jak o život, jelikož jsem znal svou paměť, která stále stávkovala a naschvál mi resetovala celý systém.

Půl dne jsem běhal po městě a hledal nějaké divadlo. Až konečně jsem tu velkou budovu našel. Vlétl jsem dovnitř a vyhrkl ze sebe, že chci dva lístky vedle sebe. „Srandičky si dělejte z někoho jinýho!“, zněla pro mě překvapivá odpověď. Jelikož mi na tom hodně záleželo, místo rány pěstí jsem se dal do trpělivého vysvětlování. On mi za to se stejnou trpělivostí zase vysvětlil, že nejsem v divadle, ale v museu. Jelikož jsem člověk a ne pitomé zvíře, po chvíli jsem to pochopil. Pravda, ztráta tří hodin kýváním vrátnému mě mrzela a trochu jsem si vyčítal, že jsem mu nedal rovnou pěstí a nešel to zkusit jinam. Po dalších pár hodinách jsem objevil plakát s adresou divadla Semtamfór a koupil dva lístky na sezení – na stání do kotle prý neprodávají. Ana s návštěvou divadla souhlasila. Prý tam ještě nebyla.

Nedočkavostí jsem nemohl usnout, protože jsem v divadle v životě nebyl. V den návštěvy divadla jsem byl ještě odpoledne u kamaráda. Pekli

jsme husu a popíjeli z naraženého sudu piva. Na poslední chvíli jsem se odtrhnul a chvátal do divadla. Pozdě, už začali hrát. Hledal jsem vstup do hlediště, ale marně. Místo toho jsem vběhl na prkna, co prý znamenají svět. Moje funění, vytřeštěný výraz, umaštěná teplákovka a podnapilost vzbudila u diváků rozpaky. Herci však zachovali klidnou hlavu a pokusili se mě zapojit do hry: „André, kdes byl celou dobu?“, zeptal se mě jeden z herců. „Na huse, vole“, zaperlil jsem ve svém hereckém debutu. Ač se jednalo o tragédii, sálem se náhle roznesl bouřlivý smích. Hra se začala ubírat úplně jiným směrem a ze mě se stala hlavní postava. Bavila se i Ana. Na konci představení, při děkovačce, jsem neudržel své tělo a praštil s ním o zem, což umocnilo už tak bouřlivý potlesk. „Kde jsou záchody? Rychle!“, zvolal jsem náhle a zmizel v labyrintu zákulisí.

Ač jsem záchody tehdy našel až pozdě, byl to pro mě zlomový den úspěchů. To byste nevěřili, jakou ze mě toto představení udělalo hvězdu. V divadle mám již stále angažmá a jezdím s ním i do zahraničí. Nyní patřím mezi městskou smetánku. S Anastásií jsme dokonce zasnoubeni a vybíráme si dům, kde strávíme společný život. Hlavně co nejdále od hospod! K smrti nyní nesnáším a pohrdám tzv. hospodskými povalečema.

MOJE PRVNÍ JÍZDA AUTOBUSEM

Nepocházel jsem z žádné chudé rodiny. Měli jsme dům i se studnou, jedli jsme každý druhý den a myli jsme se dokonce třikrát do roka. S oblečením jsme to měli taky dobře vymyšlené. Po otci a matce ho dostal vždy strýc, poté mých starších sedm bratrů a teta. A po tetě jsem přišel na řadu já. Většinou každé sudé vánoce jsem našel pod ozdobenou stojací lampou něco nového na sebe.

Letos jsem poprosil, zda bych se místo tolik let očekávaných rukavic nemohl svést raději autobusem. Byl to totiž můj dlouholetý sen. U otce tato prosba vyvolala značné pochybnosti, jelikož on ve svém životě autobus dosud nepotřeboval a nechápal, jak jsem na tento výmysl moderní doby vůbec přišel. Cestu z postele na záchod, ke stolu a zpět do postele zvládal pěšky. No, a máma mi vysvětlovala, že autobus je drahý, tudíž nepotřebný. Ale asi jsem v ní vzbudil lítost a našla mi brigádu, abych si mohl na cestu sám vydělat. Za 40 Kč na den jsem šel do parku sbírat listí a odhrnovat sníh. S tím sněhem jsem problémy neměl, jelikož bylo jaro, ale kvůli listí jsem spadl třikrát ze stromu. Po prvním dni mi vedoucí uklízecí skupiny oznámil, že již zítra chodit nemusím. Byl jsem na sebe hrdý a můj cíl se pomalu přibližoval.

Ano, pomalu se blížil onen slavný a tolik očekávaný den. Jasně se mi to vybavovalo. Nastoupím po rozvinutém červeném koberečku, řidič se uctivě ukloní, pozdraví, já si řeknu, co bych chtěl cestou zažít a už se jen uvelebím do molitanové sedačky a nechám se unášet zážitky.

Jednoho krásného rána jsem se probudil a věděl jsem, že tento den je mým velkým dnem s velkými zážitky. Sluníčko se právě škrábalo na modrou oblohu a já už přes rosou postřenou trávu utíkal k nejbližší zastávce autobusu. Prvních patnáct kilometrů se mi běželo celkem klidně, ale pak mi začaly docházet síly a zbytek jsem jen došel. Nakonec jsem však dorazil. Akorát jeden autobus přijížděl. Motor si spokojeně vrněl a dveře se s odfouknutím rozevřeli jak královská brána přímo přede mnou. Bylo to úchvatné, okouzlující a nezapomenutelné. Stál jsem tam a zíral jak velbloud na sněhuláka.

„Tak jedeš, nebo ne?!“, ozvalo se zevnitř. „Anó“, vyhrkl jsem nadšeně ze sebe. „No tak pohni kostrou, mladej!!!... Kam to bude?“. „Co nejdál!!!“, řekl jsem a ukázal svých 40 Kč. Řidič se na mne díval trochu divným

pohledem a mne bylo jasné, že asi závidí tolik peněz. Chtěl jsem na poslední chvíli nějaké ještě schovat, když na mě řidič promluvil: „Tak hele mladej, nevím, kam potřebuješ, ale tyhle drobáky ti stačej tak maximálně do Hradce". „Do Hradce!", vykřikl jsem nadšeně. Vždyť tam byl jednou táta a každý měsíc nám o tom vypráví. Už to znám nazpaměť. A teď to zažiji sám. Cítil jsem se jako král. „Tak mladej dáš mi ty čtyři pětky, nebo ne?!". Zaplatil jsem a odebral se hledat své královské lože. Cesta bylo úchvatná. Okolní krajina se míhala kolem nás ještě rychleji, než když jedu na našem rodinném vypůjčeném kole.

Vedle mne přes uličku seděli dva starší kluci, kteří si ukazovali na mojí jednu botu. Na požádání jsem jim vysvětlil, že tu druhou má bratr, jelikož byl vybrán, že půjde do kostela, tak aby nedělal naší rodině ostudu. Na důkaz pochopení se na sebe usmáli. Náhle jeden z kluků zařval: „Ty vole, to je bouračka, co?". A nato všichni vyskočili z míst a nahrnuli se na stranu, jež kluk ukazoval. U toho jsem nesměl chybět. Ale marně jsem se snažil vyšplhat přes hlavy cestujících. „To jsou ale blbý fóry", „To je dneska mládež", „... lumpové, oni si myslí, že jim na to vždycky skočíme a půjdeme se koukat přes uličku!", komentovali událost lidé, jenž opouštěli otráveně přední řady diváků, a mne došlo, že zde k vidění asi nic není.

Cesta se uchýlila ke konci. To, že už jsem v Hradci jsem poznal nejen z otcovo povídání, ale také jsem tak usoudil, když se mě sám pan řidič jal vykopávat z autobusu. Rozloučil jsem se tedy, zamával a chtě nechtě musel domů. Cestu zpět jsem musel jít celou pěšky. Jelikož jsem cestu moc neznal, trvala mi trochu déle. A když se mě doma ptali, kde jsem byl celý týden, hrdě jsem vyprávěl o své první jízdě autobusem.

MRAZY, MRAZY, MRAZÍČKY

Ráno jsem se probudil opět naprostou zimou. Takovéto počasí svět nepamatuje snad od dob mamutů. A ke všemu si v teplárně stávkují kvůli platům. Hrůza, ale mě nezbyvá stejně nic jiného, než vstát z postele a vyrazit jako každý den do práce. Setřásl jsem z peřin jinovatku, zapalovačem rozmrazil zledovatělé brýle a svlékl pyžamo. Tento rituál mi denně zabere minimálně dvacet minut. To víte dvoje tepláky, kamaše, čtvery fusekle, nějaké mikiny, trička, zimní bunda, rukavice, čepice a pod tím vším neprodyšný neoprén a vložky s křídélky, abych byl v suchu a bezpečí. Poté mě čeká cesta do koupelny, kde se jak na potvoru pokaždé rozplácnu na zledovatělých dlaždičkách. Po tomto protažení ještě jen tak z principu zkusím otočit kohoutkem, zda-li již neteče voda. Neteče. Na záchodě už se mi nějak hromadí přebytky, jelikož zamrzla veškerá voda, tudíž nefunguje ani splachování. Ale mě nezbyvalo stejně nic jiného než zase přihodit na zmrzlou hromádku. V kuchyni jsem odloupnul opět ten největší krápník od stropu, abych si mohl uvařit kafe. K snídani jsem měl jako obvykle marmeládovou dřev, poté si obul brusle a vyrazil do práce.

Výtah nám v činžáku nefunguje a tak jsem zase musel po schodech. Ve čtvrtém patře jsem po cestě pozdravil paní Krompáčovou, která jako každý den nevybrala zatačku a rozplácla se o zeď i se saněmi. Je mi jí líto. Taky mi je líto, že nikdy před ní nedokážu zabrzdit, a tak se válíme do přízemí oba. Dost často ještě ve třetím patře přibereme paní Sedláčkovou, která se šplhá nahoru po zábradlí z noční směny. Když jsme v chuchvalci vylétli na chodník, srazili jsme ještě jednoho lyžaře, a když jsme se rozmotali a posbírali své věci, všichni jsme si zanádalovali na počasí a na teplárnu. Poté, co jsme se rozešli, já ještě chvíli zůstal stát na ulici a pozoroval děj kolem sebe. Připadalo mi legrační vidět marně se snažící autobus zabrzdit, jenž svými klíčkami mezi auty připomínal Jágra s hokejkou. Protihráči však byli silní. Do cesty se postavil kamion, který stejně proti autobusu neuspěl. Dostal takový bodyček, že vlítl až k divákům. To však nemůže zůstat bez potrestání. Rozhodčí v modré uniformě zapískal a bruslil k řidiči. Vypadá to na osobní trest, ale mě to dál již nezajímalo. Chvátil jsem ještě do obchodu pro svačinu. V současné době nefunguje nic tak dobře jako chladič boxy na potraviny. Takhle vychlazené pivo jsem už dlouho neměl. Rozbil jsem tu skleněnou láhev a celou cestu do práce lízal svůj pivní nanuk. Po cestě jsem ještě potkal eskymáka, který si objednával stěhovací vůz, že prý se sem přesídlí s celou

rodinou i s vybaveným iglú.

V práci bylo vše, tak jak má být. Letlampou jsem si rozmrazil zámek od kanceláře a poté jsem našel na stole dopis. Nebyl to jen tak obyčejný dopis, byl přímo z ministerstva. Celý nedočkavý jsem ho rampouchem otevřel. Hurá! Zvýší mi plat. Už nebudu muset stávkovat a při tom takhle nechutně mrznout, už zase můžu rozmrazit podřízený a zase spustit topení po celém městě. To to ale trvalo. Už jsem myslel, že tu zimu nepřežiji.

VŠUDE DOBŘE, DOMA NEJLÍP

V mých vzpomínkách se drápkem zasekl jeden zážitek. Bylo to několik měsíců po revoluci, co náš svět otevřel hranice ostatnímu světu a s tím se otevřela příležitost nejen pro utíkání, pašování, tunelování, ale také cestování. Naše rodina nesměla zůstat pozadu. A tak jsme se pečlivě prohrabovali různými nabídkami cestovních kanceláří, kterých se najednou vyrojilo jak žížal po dešti. Všechny byly nejlevnější, nejspolehlivější, nejserióznější, tudíž nejnafoukanější. Nakonec naše soukromé mistrovství světa, západního světa, vyhrálo Švýcarsko. A to hned na tři dny formou poznávacího zájezdu.

Tři dny před odjezdem jsem si již začal balit věci. Tolik věcí jsem chtěl vzít s sebou za hranice. Ale popravdě řečeno, strčit do tašky dva angličáky, cínového Napoleona a pastelky, mi tolik práce nedalo. Noc před odjezdem jsem nemohl usnout, jelikož moje fantazie pracovala na plný otáčky. Myšlenky v hlavě poskakovaly jak splašení delfíni. Nakonec jsem se dočkal a my jsme vyrazili vstříc novým zážitkům. V autobuse jsem ihned zabral místo u okna, abych mohl porovnat souboj okolní krajiny s vlastní fantazií. Ještě dříve než jsme vyjeli z našeho města, jsem však nečekaně usnul.

Vzbudilo mě, až když řidič vypnul onen klepající, drsně skřehotající motor. Setřel jsem z očí prach a zaregistroval zářivě jasnou oblohu. Sluníčko bylo podobné tomu našemu v Československu, akorát zářivější. No jo, to ten kapitalismus. Umyli jsme se, natankovali něco k jídlu a vyrazili všichni sborem za tím prvním - naším průvodcem. Na náměstí byl rozchod a bylo nám zdůrazněno, abychom přesně dodrželi časový harmonogram opětného srazu. Já se držel svého táty jako lasička zajíce. Po příjemně stráveném dopoledni, jsme se dostavili přesně na místo určení, ale tam nikdo. Co dál? Nutno dodat, že v tehdejší době ještě nepatřila čeština mezi světové jazyky.

Jediné, co jsme si pamatovali, že náš autobus parkuje někde poblíž řeky. Já, jelikož jsem se učil už druhým rokem německy, jsem se iniciativně chopil oslovování lidí na ulici. Jenže jedinou odpovědí na mou otázku byl nechápavý pohled, popřípadě zpětná otázka, na kterou jsem odpovídal nechápavým pohledem zase já. Tátu to moc nebavilo, a tak jsme zkusili najít cestu sami. Nakonec se to povedlo, jelikož žádná jiná stará Karosa v celém městě nebyla. Sotva jsme se vydýchali z vysilujícího běhu, přišli i ostatní členové zájezdu. Jak jsme se dozvěděli, celá skupina šla dál pohromadě a ještě změnili čas srazu. Po celou dobu jsme již nezpustili oči z průvodce, maximálně v intimních chvílích a to jen na okamžik.

Když se nás po příjezdu závistiví známí ptali, odpovídali jsme vysíleně „všude dobře doma nejlíp“.

DEN S REKLAMOU

Každé ráno snídám s novou. Poté si vyčistím třemi snadnými a rychlými pohyby svoje zuby, abych je měl zdravé a silné po celý život. Poté jsem se umyl mýdlem a dopřál si tak malý luxus pro každý den. Jelikož jen na těchto základech můžete stavět. Ačkoliv se časy mění, tradice přetrvávají. Tudíž i já si vychutnám jedinečnost okamžiku na záchodě, kde to voní svěžím lesním kvítím. Rázem jsem poznal, co je to nejčokoládovější čokoláda.

Ačkoliv se mi to hnusí, do práce se musí. Ale jelikož jsem už za život pochopil, že radost se skrývá v tofifé, vyšel jsem z domova s nadšením. Venku padal sníh a byl ještě bělejší než bílý, jako by ho někdo vypral v arielu. Při čekání na zastávce jsem si zapálil cigaretu, abych poznal jak chutná Amerika. Ale za chvíli jsem ji musel típnout, jelikož už mi přijížděl autobus. Přitom stále tolik chuti a už tak málo času. S autobusem je to totiž ta nejlepší jízda na ledu.

V práci jsem si chtěl uvařit kávu pro chvíle pohody, ale žádnou pohodu jsem nenašel, tak jsem zkusil, co dokáže čaj. Náhle jsem pocítil hlad. Vzpomněl jsem si, že babička mi opět s sebou přibalila hodně Monte. Po příchodu z práce jsem musel nakoupit, a jelikož pečení je radost, s obrovským nadšením jsem si upekl bábovku. Protože si vybírám jen to nejlepší, abych měl více ze života, táhlo mě to do hospody. Pivo světové značky osvěží váš dech a navíc je to denní dávka vitamínů. Poté jsem zkusil jednu lehkou petru,